sa jej budem venovať a vy mi potom poviete, o čom ste sa bavili, dobre?“ oznámila a usmiala sa. Janka si chcela takto šplhnúť u Olivera, lebo ju mrzelo, že sa na ňu stále hnevá.

„Super! Ďakujem, Janka.“ Oliver sa potešil. „A už aj ťahal Dominika nabok. „Poď, poď, musím ti niečo ukázať,“ dychtivo hovoril Oliver, pričom otváral svoj plecniak.

NEBEZPEČNÉ TORNÁDO

„Pozri sa, čo som včera dostal pod stromček.“ Oliver podával kameň KARES zabalený do vlajky svojmu kamarátovi.

„Fíha! A to je čo?“ Dominik si dal dole zimné rukavice a holými rukami uchopil stredne veľký predmet.

„To je darček od babiny.“

„Vážne? Som zvedavý.“ Dominik odmotal vlajku z kameňa a rozprestrel ju.

„To je vlajka Mozambiku,“ poučil ho Oliver.

Dominik obdivne zahvízdal. „Joj! Ty máš takú super babinu! S ňou sa teda nenudíš,“ poznamenal a povzdychol si. „Kiež by som mal aj ja takú.“

„No nudiť sa veru nenudím,“ súhlasil Oliver, smutný z toho, že babina k nim neprišla na Vianoce.

„A toto je čo?“ Dominik sa zameral na kameň, ktorý po celý čas držal v jednej ruke.

„To je tá záhada. Predstav si, že sa mi zdalo, že tento kameň vysiela nejaký lúč,“ priznal po krátkom váhaní Oliver.

„Neblázni!“ Dominik sa na Olivera zaškľabil. „Kameň predsa nemôže vysielať lúč!“

„No tento kameň vysielal!“ tvrdohlavo trval na svojom Oliver a zobral kamarátovi kameň.

Dominik len mykol plecami. Nechcel Oliverovi povedať, že mu neverí.

„Pozri sa na toto.“ Oliver podal svojmu kamarátovi papierik.
„To je čo?“ zadivil sa Dominik.
„To bolo v balíku spolu s týmto kameňom,“ vysvetľoval Oliver a otáčal v ruke kameň KARES, dúfajúc, že lúč sa zasa objaví.
Dominik zobral papierik a nahlas čítal:
„Pomôž! MAKRESA bude zabíjať.
Je to na tebe, Oliver. Len ty nás môžeš zachrániť.
Kameň ti pomôže. Dávaj si pozor.
Tvoja babina.“
Keď to Dominik dočítal, uprel šokovaný pohľad na Olivera. „A to je zasa čo?“
„Odkaz, čo nevidíš?“ zamrmlal Oliver.
„To je nejaký žart?“ pýtal sa Dominik svojho spolužiaka.
Oliver chvíľu nedával pozor na to, čo Dominik hovorí. Pozeral zarazene na Janku s Grétkou, ktoré niekoľko metrov od nich stavali snehuliaka. Oliver s obdivom prešiel pohľadom po krásnych vlasoch svojej kamarátky, ktoré sa odkryli, keď si Janka dala dole čiapku.
„Hej, Oliver, vnímaš ma?“ drgol ho Dominik.
Oliver sa strhol. „Veď hej,“ zahanbil sa. „Čomu nerozumieš?“
„Čomu?“ Dominik zagúľal očami. „Predsa nerozumiem tomu odkazu. Aká MAKRESA? To je čo?“ pýtal sa. „A koho máš zachrániť?“
„To neviem ani ja,“ povzdychol si Oliver. „Preto sa s tebou radím,“ povedal Dominikovi. „Vieš, som na pochybách. Premýšľam, či sa moja babina nezbláznila.“
Oliver po tých slovách padol naschvál do snehu, na chrbát, kameň mu vyletel z rúk a zaboril sa do snehu. Oliver v snehu dvíhal nad seba ruky a zasa ich dával k sebe a aj nohy rozťahoval a zas dával k sebe. Takto vytváral zimného anjela. Dominik sa k nemu pridal.

„Chalani, čo to vyvádzate?“ smiala sa im Janka.
Chlapci zahanbene niečo zamrmlali a rýchlo vstali. Oliver vytiahol zo snehu kameň KARES a oprašoval z neho chladnú bielu masu.
„Oliver,“ ozval sa po chvíli Dominik. „Povedal si o tomto všetkom rodičom?“ spýtal sa.
„No určite, ty motovidlo.“ Oliver škaredo pozrel na kamaráta. „Čo myslíš, potom, ako mi nič neveria, sa im budem ešte zdôverovať,“ odfrkol. Krútil nesúhlasne hlavou. „No určite! Ešte mi zoberú kameň a bude po všetkom.“
„Ach! No dobre. Nečerti sa hneď.“ Dominik chápavo potľapkal Olivera po pleci. „Máš to ťažké, uznávam,“ poznamenal. „Akoby nestačilo, že ťa prenasledujú príšery, ešte aj babina ti napíše taký strašidelný odkaz. A rodičia ti neveria.“ Dominik nerozumel ničomu.
„No, priznávam, sám neviem, ako ďalej.“ Oliver skľúčene sklonil hlavu a díval sa do zeme. Pritom hladkal kameň KARES zo všetkých strán.
„Pozli sa, Olivel. Pozli!“ Olivera vyrušil naliehavý hlas jeho sestry Grétky. Kričala na svojho brata z plných pľúc a ukazovala malou rúčkou smerom k nebu.
„Daj pokoj, Grétka!“ odvrkol Oliver a ani sa na svoju sestru nepozrel.
„Oliver! Pozri sa na oblohu!“ skríkla vydeseným hlasom Janka.
Oliver a Dominik naraz vytočili hlavu smerom hore a videli na oblohe niečo čierne, čo sa neuveriteľne rýchlo približovalo priamo k nim.
„Ach! Už je to tu zasa!“ Oliver sa ustráchane pozrel raz na Dominika, potom na Janku a nakoniec na Grétku, ktorá vypliešťala na oblak svoje veľké okále.
„A to je čo, Oliver?“ Dominik mal od údesu doširoka otvorené